

Čas původní x obecný

Každá (pravá) událost si nese s sebou svůj čas, který ovšem nelze redukovat na její „vnitřní čas“, nýbrž který je třeba chápat jako jakési časové „pole“, které taková událost „šíří“ kolem sebe. Kdyby totiž tohoto „pole“ nebylo, nemohla by se žádná událost setkat s jinou událostí, ale mohla by se s ní pouze „srazit“ (bez jakékoli vlastní aktivity). To znamená, že vznik času je původně naprosto spjat se vznikem (pravé) události; nejde o žádný „čas o sobě“, který by sám teprve umožňoval nějaké dění v čase. Ovšem vzhledem k tomu, že takové časové „pole“ kolem sebe má (= šíří) každá událost, musí nutně při jisté hustotě (pravých) událostí dojít k jakémusi překrývání a vzájemnému prostupování oněch původních časových polí. A tak vzniká jakýsi obecný čas, v němž se každá událost jakoby „děje“ (neboť při vzniku události a při jejím aktivním zapojování mezi další události tu vždycky jsou nějaké starší události se svými původními časy (časovými poli). Není to tedy čas sám, který se děje, nýbrž jsou to jenom jednotlivé události, které jsou svým vlastním časem („časením“) vybaveny. A čas obecný je společným produktem těch dějících se událostí, které náleží k nějakému „místu“, a stává se tak místním časem. (A ovšem že s prostorem se to má naprosto obdobně jako s časem – každá událost má jakýsi svůj prostor, jakož i určité prostorové pole, které společně s prostorovými poli ostatních událostí na daném místě vytváří místní prostor). Neexistuje proto žádný univerzální, pro celý svět (pro veškerenstvo) jednotný čas, nýbrž existují pouze časové regiony, které ovšem spolu souvisí a přecházejí plynule z jednoho do druhého, ale jsou vždycky jenom místní (a vždycky naprosto závislé na událostních dějích neboli dějících se událostech toho kterého regionu. „Obecná“ čas proto není v pravém smyslu „univerzální“, nýbrž vždycky jen místně (regionálně) kvazi-univerzální.

(Písek, 150808-1.)